

Düşman Ceza Hukuku

İçeriği Yazan: [Alphan TELEK](#) [1] Zaman: Çar, 29/02/2012 - 15:11



Bir dönemin düşünsel, hukuki, siyasi yapılanma biçimi ve içeriği; bulunulan çağın ekonomik örgütlenişinin ve bunun yarattığı ilişkilerin bir yansımasıdır. Marksizmde buna altyapının, üst yapı kurumlarını oluşturması adını veriyorlar.

Ancak araya kesin bir çizgi çekilmesi diyalektik materyalist düşüncenin / ilerici düşüncenin / insanoğlunun felsefesinin/aqlının sakatlanması demektir ki bundan kaçınılmasını şiddetle tavsiye etme durumundayız. Hayat diyalektik bir süreçtir yani her şey doğar, birbiriyle iletişime geçer, yeni değerler oluşturur, katkıda bulunur, yaşlanır, ölür ve yeni yaşamlara sebebiyet verir, bu maddenin gerçek doğası ve hayatın değişimi esas alan diyalektik tarafıdır. Bütün hayatımız bu ilişkilerden oluşur. İnsan da tek başına kendi içinde yaşadıklarıyla böylesi bir süreç içindedir. İnsandan bahsediyoruz, çünkü insan dışında yani insanın yer almadığı bir alandan bahsetmiyoruz. Toplum katında insanın yarattığı dışında başka bir mutlak gerçeklik yoktur. İnsan yaratır ve yarattığına bağlı kalır. Özeti budur. Toplumsal planda mutlak gerçeklik sınıf çatışmalarına yani üretim ilişkilerinin birbiriyle çatışmasına işaret etmişken bugün için bu çatışmanın izleri silikleşmiştir. Yukarıda söylediğimiz maddi düşüncenin yok oluşuyla yan yana ve el ele gitmektedir. Hukuk ya da düşünsel yapı; her zaman bir dönemin üretim ilişkilerini yönlendiren, tahakkümü altında tutan sınıfın bilincini yansıtır ve onun etkisi altındadır. Öyleyse 1980 sonrasında yer alan hukuk sisteminde, son 30 yıla damgasını vuran sınıfsal baskının izlerini görmek pek olasıdır. Verileri toplamak ve tasnif etmek ise çocuk oyuncağı oluyor.

Sözelimi, Sovyet düzeninde bir burjuva tahakkümünden ve dolayısıyla burjuva hukukundan söz edilemez.

Hakeza, İkinci Dünya Savaşı sonrası, virane hale gelmiş Avrupa topluluklarının, komünizme kaymalarını engellemek adına atılan adımları ve 1960'lı yıllar ile birlikte toplumların dinamik biçimde haklarının farkına varıp karşılarında esas düşmanlarını görmesi bu dönemi dünya tarihinde 1848, 1871, 1917 devrimleri ve hareketlerinden sonra önemli bir hale getirir. Türkiye'nin en demokratik olduğu zaman dilimlerinden biridir şüphesiz. Bu dönemin hukuku da dolayısıyla toplumsal dinamizmi ve sınıfsal mücadeleyi yansıtır ve burjuva düzeninde verilen ödünler ile doludur. 1961 Anayasası 1971'e gelindiğinde bu yüzden Türkiye'ye bir beden büyük gelmiştir denmiştir. Zira 1960-1970 aralığında 61 Anayasasının getirdiği sosyal zeminden yararlanan hareketler öne çıkıyor, Türkiye ilerici öğrenci eylemleri ile tanışıyor, kitleler sokaklara taşıyor, devlet bunları durdurmak için önce Komünizmle Mücadele Dernekleri ve benzerlerini yaratıyor ve daha sonra kendi karşıtı olan (Cumhuriyetçi elitin kendi varoluşu sebebini yok etmesi olarak görülebilir) İslamcılar ve İslamı kullanmaya başlıyor, bu demokratik ortamı yok etmek için kendi adamlarına Komando kampları kurdurduğunu artık çok iyi biliyoruz. Kapitalizmde, gerçek demokrasi, yönetenlerin yönetememesi anlamına gelmektedir ve 60'lı yıllar Türkiye'de kitlelerin yönetilemediği bir zaman dilimidir, burjuva düzen korku içindedir, paralarını yurtdışına kaçırmışlardır, korku devrim korkusudur. Modern devirde demokrasi, her vatandaşın hakkını bilip sınıfsal bilincine sahip olması ve siyasi/ekonomik düzende hakkını doğrudan aramasından ve politik yaşama katılmasından başka bir şey değildir. Bir emekçi bunu tek başına yapamadığı için haklarının realizasyonunu ancak kitleler yoluyla elde edebileceğini önce hisseder sonra harekete geçer, geçmeyenleri de yaptıklarıyla harekete geçirir. İşte 1960'lı yıllar böylesi bir dönemdir. Üniversitelere özerklik tanınması, sendikal haklar ve yasalar, toplu sözleşme düzeni, TRT'nin tarafsız hale getirilmesi, Anayasa Mahkemesinin kuruluşu, ve genel anlamda sosyal

hakların güvence altına alındığı bir anayasa sunar 1961. Bu, kimi yazarlarca bir sonuç kimilerince ise geniş kitle eylemlerine ve demokratizasyona sebep olan bir ilk kaynaktır. Elbette görüşümüz açısından bir anayasayı mutlak ilk kaynak olarak göremeyiz. Çünkü hukuk hiçbir zaman tek başına devindirici güç değildir. Bir başka açıdan söyleyecek olursak, hukuk düzenin jeneratörü değildir ama mutlak bir sonuç olamayacak kadar da toplumsal dinamiklerin içindedir ve neden sonuç bağlantısında bazen bir neden -ama hiçbir zaman mutlak neden değil- ve bazen bir sonuç -ama hiçbir zaman mutlak bir sonuç değil- olarak yerini almıştır.

Bu noktada Marksist tanımdan çıktığımı ilan edenler olacaktır. Akliselim bir yorumu dikkate alacağımı bildiririm. Çelişki içindesiniz deyip hiçbir akıl sunmayanları akılsız olarak görüyor ve susmalarını hayırhah buluyorum.

Bu açıklamadan sonra nihayet çağımızın hukuki mantığına gelmek gerekir. Burada bizim yazacağımız hukukun ülke nezdinde, madde madde halindeki yapısı değil; bu maddelerin ve sistemin arkasına gizlenen felsefesidir. En başında unutulmaması gereken bu hukuki mantığın dünya çapında genel bir hal olduğudur, dolayısıyla yazıda esas alınan sadece Türk hukuk sisteminin dönüşümü değil bir bütün olarak 21.yy' da Batılı ülkelerin veya bunları izleyenlerin hukuksal sistemlerindeki genel dönüşüm durumudur.

Yazımıza esin kaynağı olan konu Alman Ceza Hukukçusu Günther Jakobs'un 1980'li yıllarda kavramlaştırdığı **"Düşman Ceza Hukuku"**dur. Almancası Feindstrafrecht'tir ki doğrudan Türkçesi ile aynı anlama gelmektedir. Avrupa hukuk dünyasında Enemy Criminal Law, ABD'de ise Law of Enemy Combatants olarak tanınmaktadır.

Peki DCH nedir ve kimleri ilgilendirmektedir? Düşman Ceza Hukukunu daha sağlam bir anlayışla sunabilmek için öncelikle Vatandaş Ceza Hukuku'nun ne olduğunu ve mantığını sergilemek gerekir. VCH'na göre belli bir legal sisteme mensup vatandaş, bu legal sistemin öngördüğü normlara aykırı hareket ettiğinde bir faile dönüşür ve göstermiş olduğu aykırılık bir başka deyişle suçtan ötürü bir cezaya tabi tutulur, tutulabilir. VCH bunu öngörür. Çok net. VCH'da vatandaşın yargılanması ve faile dönüşmesi için, onun var olan normlara karşı bir eyleminin olması gerekir. Öte yandan Düşman Ceza Hukuku alanında ise bambaşka bir ön şart ile karşılaşırız. **Öncelikle DCH'nun yöneldiği kişi bir vatandaş olarak değil düşman olarak hukuki muamele görmektedir ve buna göre ceza verilmektedir.** Ancak burada sorun, topluma toplum dışından, söz gelimi savaş halinde olunan bir yabancı ülke askerinin, bir odağın düşman olarak yargılanması değil, Hukuk sistemi içerisinde yer alan vatandaşlara bu DCH'nun uygulanması ve düşman olarak görülmesidir. Dışarıdaki düşmandan içerideki düşmana geçiş büyük tehlike barındırmaktadır. Kısacası, tehlike dışsal değil içsel olarak gözükmemektedir. Dolayısıyla da bu ceza hukukunun mantığını kendi hukukuna kabul etmiş ve uygulayan ülkeler kendi vatandaşlarını bir düşman olarak görmektedir. Kendi vatandaşını düşman yerine koyan bir anlayışın ürünüdür DCH. Günther Jakobs, bu hukukun üç belirleyici yanını şöyle ortaya koyuyor:

- 1) Ceza, ortada henüz bir suç yokken veriliyor veya bu mantıkla hareket eden bir yargılama oluşuyor.
- 2) Orantısız ve aşırı derecede yaptırımlar.
- 3) Hukuk devletin vatandaşına sunduğu hukuki prosedürlerin, hakların gasbı ve yok edilişi.

İşte bu üç ayırt edici nokta, DCH'nun anahtarını bize veriyor. VCH'nun tersine ortada henüz bir suç yokken ve suç olarak tanımlandırılan düşünce henüz tohum halimde akıldayken, insan iradesini hiçe sayacak şekilde, suçu önleme çabası bu ceza hukukunun ve son 30 yıldaki Türkiye'deki yasalarının temel özelliğidir.

Bu mantığa göre potansiyel bir tehlike söz konusudur ve bu potansiyeli taşıyanlar Jakobs tarafından "düşman" olarak nitelenir. Düşünceye korkunç bir saldırdır bu. Vatandaşların, potansiyel tehlike ve düşman sayılması, kimim hangi ölçüde sisteme karşı düşünce barındırdığını ölçen bir standart olmadığından ötürü herkes ama herkes potansiyel bir tehdittir ve aslında bu, elitlerin halk kitlelerinden duyduğu korkunun hukuksal ifadesinden başka bir şey değildir. Eski bir deyişle **"Saklayacak bir şeyiniz yoksa korkacak bir şey yok demektir"**. Suçu önleme çabası bütün halk kitlesinin potansiyel düşman olarak etiketlenmesine sebebiyet veriyor ve toplum terörize

ediliyor, herkes, her an, hukukun ve iktidarların baskısı altında suçlu olarak yakalanmamayı sağlamak adına elinden geleni yapıyor. Öylesine ahlaksız ve fütursuz bir hukuk mantığıdır ki, sonuçları arasında toplumun gözeneklerinde korku yaratmak olduğu kadar muhbir yaratmak, her kişiyi terörize ettiği kadar bir muhbire çevirmek de vardır. Düşüncesine otosansür uygulaması vs... Ahlaki dejenerasyonu yaşatan, herkesin bir diğerinden korktuğu, düşüncesini dile getiremediği, terörist, düşman, öteki muamelesi görmekten korktuğu yeni bir dünyadır bu.

Düşüncenin hapsedilmesi tam olarak böyle bir durumdur.

Günther Jakobs izleyenleri ve bu Ceza hukukunu uygulayanlar, sebeplerinin insanların güvenliğe ihtiyaçları olduğunu dile getiriyorlar her seferinde. Ancak esas olarak bu hukuk mantığı ile bir takım elitlerin ve genel sistemin yaşaması için bütün toplumun düşüncesi, düşünsel ve fiziki hakları üzerinde güvensizlik yaratılıyor. Günther Jakobs ayrıca ekliyor ancak DCH'nin uygulandığı toplumlarda VCH garanti altına alınabilir diye. Çok açıktır ki, DCH'nin uygulanmasındaki mantık hukuk devletinin yönetenlere bol gelmesi ve kitlelerden duydukları korkudandır. Düşünceye karşı acımasız ve korkunç bir saldırdır, basılmamış kitabın toplatılması, muhafazakar nesiller yetiştireceğiz söylemlerine izin veren budur.

Ve son olarak Jakobs, sisteminin açıkları için bu hukuku iç savaşa meydan vermeden uygulamak ve yargının üzerindeki yükü hafifletmek için devletin kolluk kuvvetlerinden yararlanması gerektiğini bildiriyor. Yani polisten. Bu hukuki yapı içinde, polislerin temel görevinin vatandaş potansiyel bir yasa kırıcı, karşıtı, tehlike kaynağı olarak görmeleridir yollu uyarıyor. Bu büyük bir tehlikedir, 2007 sonrası Türkiye'de yaşananların hukuksal mantığıdır. Özelde Odatv davasını genelde Türkiye'nin de içinde bulunduğu sağ ve faşist düşünceyi anlatmaktadır, 21. yy faşizmi DCH ile gelmektedir ve/veya gelmiştir.

Bu hukuku ve yaratıcılarını günah keçisi haline getirip tek suçlu ilan etmek büyük bir hata olur. Zaten dünyanın 30 yılda yaşadığı siyasi, ekonomik, felsefi dönüşüm bu hukuk için bir cazibe yaratmıştır. DCH da bunun üstüne gelmiştir. Birinci Kısımda dediğimiz gibi hukuk ne düzenin mutlak bir sonucu ne de onun mutlak bir nedenidir. İkisi birdendir ve sürekli dönüşüm halinde bir neden ve bir sonuç olmakta ve etkileşmektedirler.

Ülkemiz ve insanlık büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır.

Ve bize haklı olarak o meşhur soruyu dile getirmemizi buyurmaktadır.

Sahi

Siz

Tehlikenin

Farkında mısınız?

Alphan TELEK

alphan.telek@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Bilim/Kuramsal](#) [2]

- [Güncel](#) [3]
- [Tarih](#) [4]

Kaynak URL (02/05/2024 - 03:01 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/dusman-ceza-hukuku>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/alphan-telek>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/bilimkuramsal>

[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>

[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>